కనక జానకి

– పక్కలో కూర్చొని, చక్కలిగింతలతో నిదుర మెలుకువ తెప్పించినది: – "పగలు...నిదుర..." నా నిదుర కలత చూసి పకాలుమన్నది... "పనికి.... చెరుపంటారు... పెద్దలు––" చెక్కిలి నొక్కుకుపోతూంది: లేచి కూర్చున్నాను, మత్తు విదిలించుకుంటూ–

"రేపు ఉదయానికి తిరిగి ఆఫీసుకు జేరుకోవాలా... రాత్రంతా ఇహ.... బండి కుదింపులో నిదురలేక"

"పక్కను నేనూ లేక..."

విరుచుకుంటూన్న, ఒళ్ళు ఆ పాళాన ఆపి, కొంచెం చిరాకుగా, ఎకసెక్కం పనికిరాదనే అదమాయింపుతో, ఏమి టీ వాలకం? అనే ప్రశ్న, చూశాను.

"ఇంకా మీకు నిదురే?" నేను రెప్పలు ధూకుడుగా అల్లార్చాను.

"మేలుకున్నా ఇంకా కలలే" – పాఠం చెపుతున్నట్టుగా నన్ను పసివాడిక్రింద కట్టినా తౌణకని బెణకని తీవి చూసి చూసి, ముందుకు వచ్చేసింది.

"నీవు అంటూన్నది ఏమిటో తెలుసునా" గదమాయింపులో కోపం దాచుకో లేకపోయినాను.

"ఆహా మరి, మీరు అనుకుంటూన్నదీ తెలుసు."

నా మొగం రమారమి కందగడ్డ అవుతూన్నది. ఆమెకు ఏమీ, చీమ కుట్టినట్టుగానన్నా లేదు.

"అన్నీ అబద్ధాలు."

"అవును. మీరు ఆడినవి, అనుకున్నవి."

నాకు వింటూన్న కొద్దీ తామసం ముంచెత్తుకువచ్చి జవాబు చెప్పడానికి నోటమాట పెగలలేదు.

–– ఆమె నోరు చేసుకుంది.

"అవును ముమ్మాటికీ మీరు నన్ను విడిచి బ్రతుకలేరు. నేను లేనిది ఇక మీ జీవితం ఎడారి: నేను ఉంటే బ్రతుకంతా బంగారుపంట – మూడునాళ్ళ ముచ్చటలో మనము మురిసిపోయిం దెంత? ఎన్ని అబద్ధాలు! ఎంత ముందు చూపున్నదండీ మీకు?"

"అలాగా?"

"మరి, యిలాగా కూడాను: పట్నవాసం నుంచి బంగారుతండ్రి పల్లెటూరు పావనంచేయడానికి దయచేయగానే పడుచెవతే ఊరుకుంటుంది? ఊరుకోని వయసుగత్తె ఆసామి పంట పండించేందుకు ఎంద రెన్ననినా, హద్దుమీరకుండా ఎలా ఉంటుంది: ఎవరిమాటో కాదు. నేననేది, నన్నే: ఏంచేశాను, మీరు వస్తూన్నారనగానే ఎవరో ఎలా ఉంటారో అలాటివా రవునో కాదో కాకపోయినా అదెంత పని

మన చేతిలోదేకదా, అని ఎన్నెన్ని ఆలోచనలకు పోయినాను. ఎప్పుడు వస్తారో అని ఎదురు చూశాను. రాగానే పనిగా మీకంటబడి చూసి కవ్వించాను. తలుపు చాటున నిలుచుని మీరు చూడకుండా చూసిచూసి, తల వూచాను. బిడియం విడిచి పిలచాను; అవునా?"

"నా కంత గర్వం లేదు."

"లేకపోతే తెచ్చుకోండి, నన్నుచూసి అయినా నేర్చుకోండి నాకు నేను అందగత్తెనని ఎంత గర్వమనుకున్నారు? అందానికి కాని, ఐశ్వర్యానికి కాని నా కాలి గోరికి సరిపోయేవారు, ఈ ఊరిలో ఎవరున్నారు?"

"అవును, ఉండరు."

"ఒకవేళ ఉంటే, మీరు నా కోసమనే ఉండరు.

"అది నేను ఒప్పుకోను. నీతి ప్రధానంగాని."

"బూతుకు కూడానా? మీ బులిబుచ్చికాలు నమ్మే అంత నంగనాచిని అయితే, మీ రాడేమాటే నే పాడేపాట అయేది...అప్పుడు మీరు, మనసులో అంచనా వేసుకున్నందుకు సరిగా మూటాముల్లే కట్టుకుని రెండో కంటివాడికి తెలియకుండా యింటిలో పాపలను యింటిలోనే విడిచి, మీ వెంటబడి, మీరు ఎక్కడికి వెళ్ళితే అక్కడకువచ్చి తాళి కట్టని తలుపుచాటు కాపురంచేస్తూ, మీరు రమ్మంటే రావడం, పొమ్మంటే పోయేచోటు లేకపోయినా పోవడం... అదేనా మీరు నేర్పే నీతి?"

"నీవు పొరబడుతున్నావు... నీమీద నాకు పవిత్రమైన ప్రేమ."

"ఒళ్ళు తెలిసే మాటాడుతున్నారా... యింకా నిద్రలో కలవరింతలేనా, మీరంత పవిత్రమైన ప్రేమ ఉన్నవారని తెలిస్తే మీ చాయలకే నేను రాకపోదును; అదంటే నాకు అసహ్యం."

"ఆ–హాఁ..."

"అవును భార్యకు భర్తమీద, భక్తునికి భగవంతునిమీద .... అలాటి అనురాగం పవిత్రమని అంటారేమో, అది నాకు ఏలా తెలుస్తుంది. భర్త లేదు. భర్త లేకుండా భార్యాత్వం నా నొసటను విధిగా వ్రాసిన భగవంతుడు ఉండీలేడు."

– చీకటి తప్పుకు వెంపరలాడే ఒప్పులకుప్పలందరూ తెచ్చుకునే సాకే ఆమెకూ చిక్కిందని నా వెనుకటి అనుభవాలను పోల్చి చూసుకుని నాలో నేను నవ్వుకున్నాను. అది ఆమె ఏలాగో కనిపెట్టింది. మళ్ళా అందుకున్నది.

"అందుకనే మీరు అనుకుంటున్నారు. ఆ అగచాట్లే నిజమై ఎందుకూ కొరగానివాడే నిజముగా మగడైతే ఎందుకు తను మనసిచ్చినవానితో లేచిపోరాదూ అని. అంతేనా? మీరుకాదని మోరాయించబోకండి.

"నేను ఎందుకు యెవరితోనైనా లేచిపోవాలి?....

"మీ మునసబుగారికి, మా అక్కయ్యను మొదటి మనువుకు యిచ్చారు: కాపురం లేక వయసు గడపలేక ఆమె ఆయేడే మా పాలెగానితో మరో తాలూకాలో కాపురం పెట్టింది. కడుపు ఓనాడు నిండనీయండి, నిండక పోనీయండి, కరువుదీరా మగడంటూ ఎవడో ఒకడు దొరికినదే చాలు పదివేలనుకున్నది. దాని మానాన అది సుఖపడుతూంది. అంతకుమించిన నోములు నోయలేదు: బూతులో నీతి నిలుపుకుని ఒకడి నీడనే ఒదిగి ఉంది.

"మా బావకు నన్ను కట్టబెట్టారు: మావాళ్ళు అంతా సిద్ధమే... అల్లుడినోట శని ఉన్నదని మావాళ్ళకీ, ఊరివారికీ తెలిసినా, ఆస్తిచూసి అది పరాయిగా పోకుండా, నన్ను ముందుకు త్రోశారు.

"నేను మరో మరో – దాన్నయితే తిండీతిప్పలో తినక యేడ్చి అందరినీ యేడిపించి ఏ నూయో, గోయో చూచుకుంటాననని హంగామా చేసి కొంపంతా ఓ కొలిక్కి దీసుకు రావలసింది. కాని పెళ్ళిమాట వినగానే ఎగిరి గంతేసినంత సంబరపడి సైఁ అన్నాను. ఇంకా ముహూర్తం ఎన్నాళ్ళో ఉన్నా ఆవాళనుంచే అక్కయ్య నగలన్నీ పెట్టుకుని, కట్టిన కోక కట్టకుండా దాని చీరలన్నీ కట్టుకుని నా అంత సిగ్గు మాలిన శిఖండి యింకొకతె లేదన్నంతగా తయారయినాను, అవును. నాదేంపోయింది? నలుగురూ నన్ను చూసి నవ్వితే, యెందుకో తెలియకపోతేనూ నేను బిడియపడటం. అయినా నవ్విన నాపసానెవతె మా పరగాణాలో అన్నిటిలో నన్ను మించే దొరసాని?

"లోకానికి జ్ఞాననేత్రాలేకాని, అవసరం వచ్చినపుడు అసలున్న కళ్ళు మూసుకు పోతాయి. అది, నావంటి దానికి యెంత ఉపకారం? అందరూ అన్యాయం అని నా పెళ్ళికి అడ్డుపడి చెడగొడితే నాకు యింత న్యాయం యెన్నటికన్నా జరగడానికి వీలుంటుందా?

"లోకం ఏమనుకుంటుంది. ఏం ఉంటేనేం ఏం లేక పోతేనేం. యేడుతరాలు గడచినా తరగనంత సంపద ఉంది. పిల్ల సుఖపడుతుంది. అదంటే మెసలుకునే నేర్పులేక అలా అధ్వాన్నమైపోయింది కాని. ఇది తెలివిగలబిడ్డ! ఇంతకూ దానికి అదృష్టం ఉండి నిండిన యింట మెలగవలసిన యోగం, త్రోసుకు వస్తూండబట్టే, ఆ పెద్దదానికి అలా పోయేకాలం వచ్చింది. ఏ దైవమో తిన్నగా చూస్తే, దానికి కడుపున రెండు కాయలు కాచి....

"నన్ను నవ్వనీయండి. ఇప్పుడా సంగతులన్నీ తలచుకుంటే ఉక్కిరి బిక్కిరిగా చక్కిలి గిలవుతూంది. నా కడుపున కాయలుకాయడం!... లోకం కళ్ళు మూసుకుని, అక్కరలేని అబద్ధాలు ఆడుతుంది: దైవం తలవని తలంపై అనుకోనివి కూడా నిజం చేస్తాడు. ముసలం కిసలయించితే... ఆ మగనితో నాకు నెల మసలడం...

"ఆయన ఎన్నడూ నా జోలికి రాడు: ఎద్దల్లే పొలం పోతాడు. మునసబీతో పొద్దస్తమానమూ వేగీ, మొద్దల్లే నిద్దరపోతాడు, ఆ పోడిమే యేమిటో యెరుగని పుటక; అది అందరూ ఎరుగున్నదే.

"అందుకనే నేను తొలిసారి నీళ్ళోసుకున్నానని తెలియగానే ఊరు అట్టుడికినట్టుడికి పోయింది. ఎవరా ఆ రాయడు అని ఆసామీలందరూ అంచనాలు వేసి చూశారు. అంతుచిక్కలేదు. నన్ను నిలవేసి "ఎవడే నిన్ను నిలువు దోపిడిచేసింది?" అని అడగడానికి ఎవరికీ నిబ్బరం చాలలేదు. ఇంటి ఆయనకు ఆ గొడవే పట్టించుకో నవసరము లేదు.

"లేకపోతే మానె – మనిషైపుట్టిన తరువాత, ఆ మాత్రం అభిమానమన్నా ఉండకూడదా అంట? అబ్బే! ఆ విషయంలో ధర్మరాజు; చేతకాని మగడు ఏమో చేశాడని వెనుకటికి ఓ సామెత ఉంది. కాని అందరూ అలాంటి వాళ్ళు ఉండరు. అందులో మా మామ: – సరి నా యిల్లు బంగారంగానూ... నన్ను యిచ్చింది ఎక్కడో పరాయి చోట కాదు. సయామూ మేనమామకే అని చెపుదామని మొదట

అనుకుంటూనే అది వదిలి ఎక్కడో ఎత్తుకున్నాను. అంతలో ఉంది నా తెలివి – అఁ, అబ్బ! నవ్వకండి. కొంటెతనం చేస్తే నా మీద ఒట్టుసుమండి. వదలండి, మాటరానీయకుండా చేస్తే మీతో మాటాడను అమ్మ! అశే ఊహూఁ ఎప్పుడూ మీకు అదే రంథి...అదే మా ఆయన కుంటేనా అందులో వీసపాలైనా...."

పల్లెటూరి పడుచుకు అంత ప్రౌఢతనం... అలా పలుకుతూంటే వగలై చిలికే రసాలు, నే నెలా వదలగలను, ఏనాటి పుణ్యఫలముగానో చేజిక్కిన విధానాన్ని? కాని ఆమె కాదు. నేను చిక్కింది! బలిమితో బలవంతంగానైనా మరో మారు దక్కించుకోవాలని పెనగులాడినా ప్రయోజనం లేకుండా చేసింది నవ్వుతూ ఎంత ఆగడమైనా చేయగలదు; నన్ను నవ్వించగలదు, కవ్వించి....

"మా మామ, అందుకుమాత్రం దేవుడివంటి వాడేనండి. ఏ మాట కామాట చెప్పాలి, ఎవరు ఎంతగా అయినా యెద్దేవా చేయనీండి: మొగంమీదనే వరుస, పరాచకంగా ఎన్నైనా అననీయండి ఆయనకు నా విషయంలో చీమైనా కుట్టదు; మాయలేదు. మర్మంలేదు."

"ఇంకా పొగుడు."

"తప్పలేదు. లేనిది అవునంటే అది కాని : ఆయన గుణాలకేం."

"అది తప్ప–"

"అలా వెక్కిరిస్తే చెంపమీద ఎరుపు చెరగనీయను. నా చేతి చురుకు రుచి తెలుసునా?"

"రుచి మరిగాను గనుకనే."

"ఇక మరచిపోండి. ఈ రవంతసేపూ మాటకు అడ్డం రాకండి. కథ చాలా లేదుకాని మీకు వేళమించుతుంది. బుద్ధిగా మంచి బాలునివలె చెవులు దోరచేసుకుని నేను చెప్పేదంతా వింటే చివరకు ఏదో అప్పటికి నాకు తోచింది మీకు...."

"నీ దయ..."

"అలా గుర్రం దిగండి, గడుసుతనానికి పోక:– ఊఁ మా ఆయన లాగానే నేనూను: మనసులో ఒకటీ – మాటాడేది ఒకటీ కాదు. చెప్పేది ఎంతో చేసేదీ అంతే. నేను చిన్నప్పటినుంచీకూడా అంతే.

"ఎవ రేమనుకుని పోతారో అని చీటికీ మాటికీ వెనుదీసే ఘటాన్నే అయితే నే నీపాటికి యిలా ఉండేదాన్నా? యిలా నిభాయించుకుని వచ్చేదాన్నా? స్తంభంచాటు రంభనుకాను. అన్నింటికీ చాలినదాన్ని గనుకనే అమ్మా నాన్నా అంకెళ్ళు నొక్కుకుని ఊరుకున్నారు: అంతకన్న ఏమన్నా అంటే నేనూరుకోనుగదా? అమ్మమ్మ...ఏళ్ళు వచ్చినదాన్ని గదా, ఏమన్నా అది నామీద తిరగబడవస్తుందా అని మా పాపడు పోరుపట్టి ఏడుస్తూంటే తొట్టె కదిలిస్తూ, శాణాతనంగా "ఎవరికి పుట్టిన బిడ్డరా ఎక్కెక్కి ఏడుస్తూంది!" అని అక్కసు వెళ్ళ బోసింది. మా పెద్దవాడి పుటకలకి అందరూ ఆ ముసలిదాన్ని ముందుకు తోసి, ఆ మాట కాస్తా అనిపించారు. ఆ సంగతి నాకు తెలుసును. అపాళన నేను ఆమెమీద విరుచుకు పడ్డాను. ఝుంయ్ ఝుంయ్మని ఎవరూ నోరెత్తకుండా పట్టుకు దులిపి దులిపి వదలిపెట్టాను. కుక్కిన పేనుల్లాగ ఎవరి మానాన వారు తప్పుకున్నారు.

"చెప్పి చెప్పి తగులుకుపోయిందని శాస్త్రం ఉంది లెండి వెనుకటికి – నా తప్పేమీ లేదు. అప్పుడు అలా అనుకుని ఆ పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను. అక్కయ్య

ఎందుకు లేచిపోయిందో అందరికీ తెలుసును: దానిమీద ఎవరూ జాలిదలచరేం? నిజంగా అది నాకన్న నిష్కల్మషమైన మనసుది. మొదటనే తగినవాడినిచూసి చేస్తే వంచిన తలఎత్తకుండా దాని కాపురం అది చేసుకుంటూ బ్రతికేది. అలాకాదని ఆస్తికోసం ఆశపడి, ఈ అర్ధనుడికి దాన్ని అంటగడితే ఏలా తెల్లవారను? మొగుడంటూ ఉండీ ఒకటే, లేకా ఒకటే అయితే, నగా - నాణెం చూసుకుంటే కడుపు నిండుతుందా? ఎందుకు మళ్ళా కన్న తల్లీ, తండ్రీని? చాటూ మాటూ అంటూ దానికి సరిపడదు. అందుకని మనసుకు నచ్చినవానితో ఢంకామీద దెబ్బతీసి లేచిపోయింది... ఇక్కడనుంచి లేచిపోయింది. అక్కడ అదీ, అతడూ సుఖంగా ఓ యింటి వాళ్ళై చిలకాగోరింకల్లాగా చూడముచ్చటగా ఉన్నారు.

"అక్కయ్యే కాదు ఎవతె మా అయన్ను చేసుకున్నా ఆ పని. చేయవలసిందే. అంతకన్నా మరో దారి ఏముంది? ఆయన పుణ్యంకొద్దీ ఒకవేళ నేనుగాక ఆయన లాగానే ఏ పోడిమీ లేనిదానికి పుస్తెకడితే అప్పుడు యిద్దరూ తలో మూలా పడి ఉండి కొంగజపం చేస్తూండేవాళ్ళు. అయినా అలాటి పెళ్ళి?...అసలు ఆయనకు పెళ్ళి ఎందుకు?...

"అందుకనే మా వాళ్ళు, మా ఆదుర్దాపడ్డారు. మొదటిలో; ఏ వేళప్పుడు యిల్లు నాలుగుమూలలూ చక్క బెట్టుకుని ఎవడినో తీసుకు ఎప్పుడో అప్పుడు పుట్టి ముంచుతాననుకుని నిమిషం ఏ మారకుండా ఎంతమంది నాకు కాపలా! నే నేం అంత తెలివి తక్కువదాన్నా! వీళ్ళకు అసలు నా మనసులో ఉన్నదేమో అంతుచిక్కనిస్తానా?

"నే నెందుకు లేచిపోవాలి? నాకు యిక్కడ ఏం లోపం? ఇవన్నీ విడిచి ఏ దేశాలోపట్టిపోతే యింత వైభవం ఉండేదా? యిల్లు నాది. ఇంటి ఆయన నావాడు. ఇక్కడ ఉంటే నా యిష్టం వచ్చినట్లుంటాను. ఇల్లన్న తరువాత మరి పిల్లా, మేకా ఏమీ లోటులేకుండా ఎవరో ఒకరు చూచుకు పోవాలిగద. ఆయన కడుపులో చల్ల కదలకుండా అంతశ్రమా నేనేపడి ఆయన వంశం నిలవబెడుతున్నాను. నిజంగా మావాళ్ళకే ఆ యింగితం ఉంటే రోజూ దీపం పెట్టే వేళకు నాకు చెయ్యెత్తి దణ్ణం పెట్టాలి.

"అక్కయ్య బ్రతుకలా పాడుచేశారనే కచ్చకొద్దీ కాదు నే నిలా చేయడం. అందరికీ బుద్ధులు నేర్పే అంతటి దాన్నా నేను? నన్ను చూసి ఎవరన్నా బాగుపడితే... నాలాటివాళ్ళు, నాకు అదే పది వేలు. "ఆమె పట్టిననోము లోకమంతా పట్టింది." అన్నట్టు వ్రతమూ చెడదు... ఫలం ఎప్పుడూ దక్కుతుంది.

"ఇంతా విన్నారుగదా? యిప్పుడు చెప్పండి జవాబు, నేను అడిగిన దానికి - యెందుకు లేచిపోవాలి? అవతలవాడు ఇంద్రుడైనా, చంద్రుడైనా సరే పోయి అవతల యింతకన్న బావుకునే దేముంది? మీమీద కోపంలేదు. మీరేదో లోకరివాజు ప్రకారం అనుకున్నారు. అన్నీ ఉన్నదానికి మన అదృష్టంకొద్దీ అంటిసా అయినాముకదా. అది యిక మనచేతిలోది; యెలా ఆడిస్తే అలా ఆడుతుంది తప్పకుండా వెంటాడుతుంది. మనల్ని చూడగానే కీలుబొమ్మయి పోయింది. సొమ్మంతా కట్టుకుని... రమ్మనకముందే, రానీకపోతే విడిచి బ్రతుకలేనని బ్రతిమాలుకుంది. మనమే ఆ మాటలన్నీ అంటే, దానికి మమత మరీ చెలరేగి కన్నూ మిన్నూ తెలియక....

"కాదనకండి. అన్నా నేను నమ్మను. కోరి, ఒక్క సారి కూడితే, వారు వీరవుతారని సామెత లేదూ? నాకు తెలియవూ మీ వగలన్నీ? నాచేత ఛల్ మోహనరంగా అనిపిద్దామనుకున్నారు. అనేదే, నా అంతటి రాలుగాయ కానిదెవతె అయినా! మన్మధుని మించిన సరసుడు మనసిచ్చినందుకు మాట దక్కించుకోవాలంటే ముందు, మూట దక్కించుకో వద్దూ. అవునండీ, నేనే యింతటి ఆసామీ భార్యనుకాక ఏ కూలీనాలీ బికారీనో అయితే నజరుగాఉండి, నచ్చితే పిలిచో, పిలిపించుకునో....అందుకు మీకు తోచిన విలువ యిచ్చి తొలగమనేవారు. మెడను కట్టుకు ఊళ్ళ వెంట ఊరేగేవారా? అది లాభసాటిబేరం కాదు. ఇది అయితే మీకు మరియాద. ఊరిమీదకు పోయిన ఉద్యోగి ఉత్తచేతులతో తిరిగిరాకుండా కొత్తపిట్ట నోదాన్ని పట్టుకు వచ్చాడంటే వీరెంత ఘనులని... నలుగురిలో మీ కెంత మరియాద!

"అన్నీ తెలుసును. ఔనననండి, కాదనండి. మా బాగాయె. అందరికన్నా, మీరేం కొండదిగీ రాలేదు. దిగివచ్చినా ఇంతకుమించి వచ్చేదీలేదు.

"ఇది మీకుకొత్త. నాకు కాదు. అందుకూ అలుక యేనా? అవును మరి. మీరే. నేను మొదాటకోరిన వారైతే మీ మగసిరి కెంతటి బిరుదు? పతివ్రతను పాడు చేసిన గౌరవం, వెనుకనే యెవరో తన్నుకుపోయిరి! – మీకు దక్కకుండా. అప్పుడు అయినా రాకపోతిరి. పోనీ, అయినా... ఆ కొత్త మోజులోనైనా యింతే. నేను మీతో లేచి వచ్చేదా న్ననుకున్నారా? ఎన్నటికీ .... ఊహుఁ.

"ఎవరూ నాతో యింత నాటకమాడలేదండీ? ఏదో రావడం. ఆ వేళకు నాతో అలసిసొలసినందుకు అదే పది వేలనుకుంటూ, అలా ఎవరిత్రోవను వారు అతిఆశకుపోకుండా అడపాదడపా...అదైనా యిందుకోసమని కాకుండా ఏదో మళ్ళా అల్లా కలసివచ్చినప్పుడు ఎప్పుడైనా....

"అలా ఉంటే కలకాలమూ మనసులో నిలిచిపోతారు. కలిసిఉంటే మూడో నాటికి మొగం మొత్తదూ?

"మా పాప తండ్రి, మీ హేమను కన్న వారు, వారిద్దరూ... మీరు తీసిపోయినవారు కారు. మీ ఫాయాలోనే, మీలాగే వచ్చారు. వచ్చినందుకు దైవం తలచినటులుగా వరాలిచ్చారు. అదీ ముచ్చట...

"మరి యీసారి పురుడు పోసుకున్న తరువాత, పేరేం పెట్టమంటారు? బారసాల చేసుకునేనాటికి కబురు పంపుతాను. ఎంతతీరని తొందరపనులున్నా వస్తారు కాదూ, బదిలీ కాకుండా మావాడనే యేలుతూంటే?...

"కథ వింటేనే కడుపునిండుతుందా, అని, మళ్ళా అందుకోసం మారాం చేసినా అంతే. ఇకచాలు.

"నాది కడుపునిండిన బేరం. యెందుకు అలా నేను ఎవరితోనైతేమాత్రం లేచిపోవాలి? నాకు యింతకన్న ఏం కావాలి?"

మెలకువ తెప్పించి నన్నింత చులకనచేసింది కాని యింకా యెన్నడోగాని యెన్నటికైనా యేమో రాని కాలం... కథలో గడపకుండా కల గననిచ్చినా కొంతమేలే! కాని ఆమె మాటలన్నీ నిజంగా నిజమనేగా... నాచేతగాని తనానికి కోపం. అందుకు నన్ను నే నేమనుకోవాలి?

★ ★ ★